

Küldetés

Úgy indultam el, hogy hátra se néztem.

Nem ment egyszerűen, de muszáj volt hátrahagyni szeret-
teimet az ostromzárban, hogy segítséget szerezzünk Megvál-
tásnak. A döntés súlya ránehezedett a szívemre: kísértett nevelőanyám
egyszerre sebzett és bátor arca. Olyan idős volt, amilyen kort nem hit-
tem, hogy nők elérhetnek, mégis erősnek, élettelinek tűnt. A remény
ígéreteként ragyogott, hogy az én tüzemnek sem kell pislákolnia, ki-
égnie, mielőtt esélyt kapnék az életre. Egykor az „idős” szó alatt hu-
szonöt évet értettem, de a Megváltásban eltöltött idő megváltoztatta
a látásmódomat. Most már különösnek tűnt számomra, hogy lehet,
még a középkorúságig sem jut majd az életem.

Meggyorsítottam lépteim a sötétben, figyelmesen, hátha a szoká-
sos határokon túl is merészkedtek korcsok. Hallottam őket kihívóan
vonyítani a falakon álló őrokkra a hátunk mögött. Amikor rohamoz-
tak, feldübörögtek a puskák, de nem fordulhattam meg, akármenny-
nyire is szerettem volna. Az utamat szigorúan kijelölte az a halvány
vonal a felbecsülhetetlen értékű térképén, ami bőrtartóba rejtve
a hátizsákomban pihent. Az indulás előtt koncentrált figyelemmel ta-
nulmányoztam, az út minden kanyarját és fordulóját megjegyeztem,

nem is beszélve Hosszúpuska jegyzeteiről, melyek jó vadászterületet vagy iható vízforrást jelöltek. Két nap lesz az út Soldier-tóba és kettő vissza, miután a szükséges erősítést összeszedtük. Az a pötty a térképen jelentette az egyetlen reményt, hogy megmenthessem azokat az embereket, akiktől annyi mindent tanultam az életről. Arról, hogy az mennyivel több vadászatnál és gyilkolásnál.

Oaks mama. Edmund.

Nem gondolhattam rájuk, csak elbizonytalanított volna. Helyette továbbmentem, csendesen és vigyázva, a mögöttünk levő korcsokat hallgatva. Vállam fölött hátranézve megbizonyosodtam róla, hogy Farkó még mindig követ engem. Tegan és Kósza gyalogoltak a két szélen, a lány szokásos féloldalas járásával és megingathatatlan hűségével, a fiú ívelt tőreivel a kezében, szemével a láthatárt kémelve, pedig nem láthatta annyira jól, hogy mi van előttünk, mint én.

Ez jár azzal, ha te vagy az éjszakai lány. Ösztönösen megigazgattam hátizsákomat. Megnyugtatót a romokból egészen idáig velünk hozott könyv súlya. Talán nem volt szükségem rá, de a kabalámmá vált, ugyanannyira, mint a viharvert kártyalap bevarrva fölsőm rejtett zsebébe. Edmund elárulta, hogy a lentről hozott talizmánom egy ötvenkét darabos készletből való, és hogy alsó lapnak számít. Ez helyesnek is tűnt számomra, hiszen segített alázatosnak maradnom.

– Látsz valamit? – kérdezte Tegan.

– Csak néhány éjjeli állatot. Az ellenség mögöttünk van.

– Tudom – felelte lágyan a lány.

A fű ropogott a lábunk alatt, a szél telehordta a fák korán lehullott lombjával. Még nem volt itt az ősz, amikor a levelek színesek lesznek és lepotyognak az ágakról, mégis minden léptünk zajosra sikerült. Az egész éjszakát végigtalpaltuk, időnként pihentünk és ittunk, míg én a holdfénynél ellenőriztem a térképet. Mire a nap az égbe kúszott, szép

borostyán és rózsaszín fényben, kimerültem, és undorodtam saját gyengeségemtől. Odalent Fakóval egy sokkal veszélyesebb utat tettem meg jóval gyorsabban, de most számolnunk kellett Tegan lassabb tempójával is. Csupaszív lány volt, de a lába nem bírta a végtelenségig az általunk diktált tempót, és már most bicegett, fájdalomról árulkodó ráncok gyűltek a szája körül. Nem követtem el azt a hibát, hogy ezt szóvá tegyem.

– Ideje letáborozni. – Jeleztem Kószának, hogy derítse fel a környéket. Sokat fejlődött, ez abból látszott, hogy nem lázadozott a parancs ellen, hanem szó nélkül elindult végrehajtani.

Ahogy leterítettem a pokrócimat, Fakó megkérdezte:

– Nem gyújtunk tüzet?

– Nem kell – ráztam meg a fejem –, a nap mindjárt felkel. Nem lesz rá szükség.

– Így érezni fogjuk, ha azok ott mögöttünk közel kerülnének – tettem hozzá Tegan.

Bólintottam. Ez az egész piszkosul emlékeztetett arra, amikor a vadont jártuk és semmink sem volt, csak Fakó apjától származó történeteink. *Most legalább van térképünk, van bejárni való ösvényünk.* Útnak nem nevezném, de láttam halvány vonalakat, ahol Hosszúpuska kocsija (és másoké is, ebben biztos voltam) elégszer elhaladt ahhoz, hogy biztos legyenek abban, még mindig a jó irányba tartunk.

Alighogy körbeadtam a húst, kenyeret és sajtot, amit Oaks mama rakott el nekünk, Kósza visszatért.

– A terület nagyjából tiszta, de nem tetszik a szag, ami keletről jön.

– Követnek? – kérdeztem.

Visszafogott harapásokkal ettem, eleget ahhoz, hogy tovább tudjak menni, de nem annyit, hogy a megtömött gyomrom miatt rosszabbul pihenjek. A többiek is így tettek, elég tapasztalattal rendelkeztek ab-

ban, hogyan őrizték meg erejüket és spóroljanak a tartalékaikkal. Holnapra ugyan a hús elfogy, de a kenyér és sajt az út végéig kitart majd.

Kósza higgadtan bólintott.

– Számíthatunk egy támadásra, alvás közben... És reménykedjünk, hogy elbírunk vele.

Csendesen káromkodtam, a legcsúnyább szóval, amit a helyőrségben megtanultam.

– Azt reméltem, nem vesznek észre bennünket, amikor kijövünk az alagútból.

– Nem hinném, hogy észrevettek – szúrta közbe Fakó. Idekint sokkal inkább régi önmaga volt, csendes és figyelmes, nem annyira zord és kétségbeesett. – Szerintem ők ugyanolyan könnyen kiszagolnak minket, mint mi őket.

Hát persze! Alig hogy kimondta, eszembe jutott, mi lehet az igazság. A korcsoknak nem is kellett látnia, ahogy kijöttünk: abban a pillanatban, ahogy szél ért bennünket, máris az ő territóriumukba érkezünk. Mint minden vadász, érzékelték a behatolókat, és ellenlépéseket tettek, hogy elhárítsák a fenyegetést. Ha szerencsések vagyunk, csak egy kisebb vadászó csoport lesz, és nem a horda egy jelentősebb része. Bár az talán segítene Megváltáson, ha sokan üldöznének: elvezethetnénk őket a várostól, egészen Soldier-tóig. Az ottani telepések nyilván nem köszönnék meg nekünk, viszont hamarabb elhinnék, hogy a fenyegetés valós.

– Hogy lehet ez? – kérdezte Tegan védekezően.

– Állatok – válaszolta Kósza. – Olyan éles érzékeik vannak, akár a farkasoknak, és mindent észrevesznek, ami eltér a korcsszagtól.

– Én is így tudtam... – idejében elharaptam a mondat végét, azt, hogy „megmenteni Fakót”, tudva, milyen keserves lenne neki ezt halani.

Túl korai. Valahol mélyen azt szerettem volna, ha hálás lenne azért, amit tettem érte, a kockázatért, amit vállaltam, mert nem ismertem lehetlent, ha róla volt szó. Megvillant fekete szeme, tudta, mire gondolok, még akkor is, ha nem mondtam ki hangosan a szavakat. Bánattal teli szívvel néztem, ahogy elfordul, és túlzott figyelemmel igazgatja fekhelyét.

– Mit tudtál? – érdeklődött Tegan.

Kósza váratlan tapintatossággal válaszolt helyettem.

– Elosonni néhány korcs mellett. Pikk bedörgölte magát a vérükkel, sőt, még annál is rosszabb dolgokkal, amíg nem búzlott úgy, mint ők. Nem is vették észre, bár igaz, hogy legtöbbször aludtak.

A *néhány* enyhén szólva lekicsinylő kifejezés volt: ekkor pillantottuk meg először a hordát, ami elég nagy volt ahhoz, hogy mindenkit lemészároljon Megváltásban, és utána a többi túlélő telepet is eltörölje a föld színéről. Az emlék elevenen élt bennem: a korcsok rettentőek és meghökkenítően sokan vannak, ráadásul a tőlünk lopott tűzzel fegyverkeznek fel...

Erőszakkal lenyugtattam magam, tudván, hogy nem lehetek a városiak hasznára, ha pánikba esem.

– Zseniális – nyilatkoztatta ki Tegan – és undorító is egyben.

Elgondolkodva oldalra billentette a fejét.

– Ez azt jelenti, hogy nem látnak különösebben jól?

– Gőzöm sincs – amennyire én tudom, soha senki nem tanulmányozta a korcsokat. Aki elég közel került hozzájuk, mindig úgy döntött, hogy inkább megöli őket, nyilvánvaló okokból kifolyólag.

– Szeretném kideríteni – motyogta a lány.

Bár sok sikert kívántam Tegan tudásért folytatott harcához, én még mindig szívesebben öltem volna meg őket.

– Sötét volt... és ahogy elhangzott, a többségük aludt. Én nem számítanék arra, hogy rossz a látásuk.

Kósza leült velem szemben, jeges tekintete beszédes. A csók, amit előző éjjel kaptam tőle, olyan súlynak érződött, amitől meg kellett szabadulnom, hogy méltó lehessen Fakóhoz. Ő még jobban utálná az egészet, ha tudná, hogy szabad akaratomból csókoztam meg Kószát, és így vettem rá, hogy rohanjon vissza Megváltásba és figyelmeztesse az ottaniakat, ha mi kudarcot vallanánk.

Viszont, mivel akadtak fontosabb aggódóivalóink is, ezt egyelőre félretettem.

– Én őrködöm elsőnek – szólt Kósza.

– Második – motyogtam.

A többiek is vállaltak egyet-egyét, így mind elegendő alváshoz juthattunk. Fakó átnyújtotta az óráját Kószának, hogy egyszerűbb legyen megítélni, mikor jár le a két óra. Régen Tegan és Fakó összevesztek volna azon, hogy Kósza őrizheti-e egyedül a tábort, de most egyszerűen becsavarták magukat a pokrócaikba, ahogy a nap egyre magasabbra hágott. Fáradt voltam, így azonnal álomba zuhantam. Arról álmodtam, hogy Megváltás porig ég, Oaks mama zokog, Selyem pedig, az odalenti fővadász azt üvöltötte nekem, hogy nem vagyok vadász, csak egy nemző. Összerezzenve ébredtem, kigurultam a naptól felmelegedett fűbe, és felhunyorogtam a fehér pacsmagokkal meghintett kék égre. Felhők, így hívják őket. Állítólag onnan jön az eső.

– Az enkláve összes tagja közül miért nem Gyűszű maradt meg a fejemben? Esetleg Kő? – méláztam hangosan, eszembe se jutva, hogy valaki más is ébren lehet.

Bár enklávébeli barátaim nem mentettek meg a száműzetéstől, jó szívvel emlékszem vissza rájuk. Gyűszű már azelőtt is dolgokat készített nekünk, hogy hivatalosan is építő lett volna, míg Kő mindkettőnket megvédett. Azt kívántam, bár álmodhatnék valamelyikükről Selyem helyett, aki amúgy is félelmet plántált minden beosztottja szívébe.

– Nem tudom – felelte Kósza –, de én is mindig arra a kölyökre gondolok. Mindenhova követett engem. De nem volt benne elég erős az akarat, hogy erőssé váljon. Fiatalon halt meg.

– Mi volt a neve?

– Szabály – mondta a fiú –, mert mindig azt követte.

Úgy hangzott, a Farkasok névadási hagyományai hasonlítottak a mieinkhez, bár inkább egy személyes tulajdonságra koncentráltak, nem egy névadó ajándékra. Ezt csendesen meg is állapítottam, amire Kósza biccentett.

– A vezető keresztelte el a kölyköket. Nyolc tél után érdemeltük ki a nevünket.

– Hogyan? – Furcsa volt arra gondolni, hogy akadt a lányok más csapatoktól való elrablásán és a tilosban járók összefogdosásán kívül egyéb hagyományuk is, de abból, ahogy arca elkeskenyedett, láttam, hogy nem akar erről beszélni, ezért gyorsan hozzátettem:

– Hagyjuk! Pihenj inkább.

– Kösz. Nem történt semmi. – Ahogy ledőlt a pokrócaira, átadta nekem Fakó óráját.

Törökülésbe ültem és őrszemeskedtem, míg a többiek aludtak. Mint ahogy odalent is annyiszor, Fakó figyelésével szórakoztattam magam, bár e tevékenységnek sokkal több értelme volt úgy, hogy megsimogathattam a haját és csókolhattam a száját. A sajtó fájdalom, amit ezek az emlékek keltettek bennem, olyan erővel csaptak le rám, mint egy vihar, melynek villámai a szívemet ostromolják. Pusztán csak önfegyelmem erejével fordultam el szempilláinak félholdacskaiktól és ajkának csendes ívétől. A pár óra alatt csak a madarak csicsérgése hallatszott fentről és az apró állatok neszezése az aljnövényzetből. Egy árnyas helyet választottunk, egy facsoport tövében, a puha fűvön. A lombzat tompa zöldre szűrte a fényt.

Amikor Fakót fölébresztettem, már újra elálmosodtam, de még elég éber voltam ahhoz, hogy ne csak úgy fölrázzam. Mellétérdeltem és a fülébe súgtam:

– Te jössz!

Azonnal felült, keze a tőrén.

– Történt valami?

– Eddig semmi gond.

– Az jó. De Kószának igaza van ám. Vadásznak ránk.

– Tudom.

Elég sokszor voltam préda ahhoz, hogy felismerjem azt a viszkető érzést, amit a közelben lévő ellenség okoz. Sajnos, amíg a szél nem a megfelelő irányból fúj, nehéz volt megmondani, hogy milyen meszszire vannak tőlünk a korcsok. Addig kellett pihennünk, amíg lehetett, aztán továbbmenni. Nem a harc volt most a lényeg: küldetésünk az, hogy segítséget szerezzünk, a bukás következményeire gondolni sem mertem. Ha kell, elkerülünk mindent, és még sebesebben igyekszünk Soldier-tó felé.

– Nem tetszenek az esélyeink – jegyezte meg Fakó.

– Az esélyeink, hogy túléljük, vagy hogy segítséget kapunk?

Vállat vont, nem akarta szavakba önteni kételyeit. Szándékosan közelebb csúsztam hozzá. A keze mellé tenyereltem a fübe. Tudta – tudnia kellett –, hogy ha másként álltak volna a dolgok, átfűztem volna ujjaimat az övéi közt. De nem akarta ezt, nem bírta volna ki, láttam az aggodalmat megváltozott testtartásában, amit tettemmel váltottam ki belőle. Fakó kinyújtotta az ujjait az enyémekek mellett, és pár pillanatig éreztem tenyeremen az összes fűszálat, mintha az ő ujjbegyei lennének.

– Remélem, hasznomat veszítetek majd – mondta.

– Itt vagy. Ez már elég – haboztam, de úgy döntöttem, ennél jobb pillanat nem lesz, és nem is tudtam volna továbbmenni anélkül,

hogy elmondanám neki. Így csendesen, sietve elmagyaráztam, mi nyomaszt engem a búcsúcsókban, amit Kószának adtam az erdőben, meg abban, amit meg ő adott egy éjszakával korábban, és hogy ezek a pillanatok mennyire nem állnak összhangban a Fakónak tett ígérettel holmi kizárólagos csókolózási jogokkal kapcsolatban. Úgy éreztem, hitszegő vagyok, de nem bántam meg, hogy épen visszahoztam őt.

Tompa arkifejezéssel nézett rám, szeme sötét, mint az éj csókolta víz.

– Nem értem, miért mondd el ezt nekem. Bármit tehetsz, amit csak szeretnél. Már mondtam, hogy mi nem...

Elnémult és vállat vont, mintha tudnám, mire gondol.

A legrosszabb az volt, hogy tudtam is. Mindannak a végéről szólt, ami mi ketten valaha is voltunk együtt. De ha Fakó azt hitte, hogy visszaváltozhatunk egyszerű vadásztársakká, mint amilyenek odalent voltunk, mielőtt rádöbbszem volna az érzelmeinkre, vagy azt, hogy a kezében tartja a szívemet egyetlen érintés nélkül... akkor egyszerűen tévedett. Összeszorítottam a fogam és visszatartottam a dühös szavakat. Bár Tegan türelemre intett, nem ment könnyen.

– Teljesen mindegy, mit tettél, hogy visszakapj engem. Akkorra már késő volt.

– Nem – mondtam –, nem hagyom annyiban. Te megérdemled az őszinteséget. Ami Kószával történt, nem az, amire vágyom, te vagy, akiért bármit megtennék. Ez a lényeg.

– Vannak dolgok – suttogta –, amiket nem szabadna.

Nem kérdeztem meg, hogy a megmentésére gondol, vagy a Kószával való üzletelésre, ami a csókolózást is magában foglalta. Nem bírtam megállni, hogy ne piszkáljam még egy kicsit.

– Akkor nem fog zavarni, ha találok magamnak valaki mást?

Az álla megfeszült, láttam rándulni az izmot, mielőtt visszanyerte fölötté az uralmát.

– Úgy emlékszem, azt mondtad, harcolni fogsz értem.

– Te pedig azt, hogy már késő. – Halvány mosolyt villantottam rá, ahogy átadtam az óráját. – Még jó, hogy eszemben sincs hallgatni rád.

Megkönnyebbült sóhaj tört elő belőle, mielőtt megállíthatta volna. Csak ennyi megerősítésre volt szükségem. Ilyen értelemben nem hihettem el Fakó szavait. Olyan dolgokat mondott a szájával, amiket a szívével nem úgy érzett, a fájdalom és más, még sötétebb érzések miatt, amik engem valószínűleg kettészakítanak. Tegan tanácsát követve nem erőltettem a további beszélgetést, és ledőltem a fekhelyemre. Nem fordítottam hátat neki, amikor elaludtam. *Hadd nézzon engem, ha szeretne.* Tulajdonképpen reméltem, hogy így tesz, és azt is, hogy legalább a töredékét átérzi annak, amit tettem. Talán ez hamarabb visszahozhatja hozzám. Mint ebben a kétségbeesett küldetésben is, vakon rohantam és reméltem, hogy az út Fakóval az oldalamon ér majd véget.

Arra ébredtem, hogy a világ sárga agyarak és hörgések viharává vált.

Küzdelem

Talpra gördültem. A nap állásából ítélve még dél sem lehetett, de a korcsok már ránk találtak. Kilenc jól táplált, erős szörnyeteggel álltunk szemben, így ez a harc nem ígérkezett olyan egyszerűnek, mint korábban. Szerencsére társaim sem aludtak, hanem a küzdelemre készültek.

– Mögém! – utasította Kósza Tegant.

Kezemben a késeimmel rárontottam arra a négyre, amik Fakót vették körbe. Az első nem számított rám, végigvágtam a felsőtestét, tátongó sebet ejtve rajta. Észrevettem, hogy a korábban látottakkal ellentétben ezeket a korcsokat nem borították fekélyes sebhelyek: vastag bőrük sima, fényesszürke volt, helyenként foltokkal. Azonban ugyanolyan éles fogakkal rendelkeztek, és a felém csapódó, pengeéles karmokban végződő karokat is ismertem már. Oldalt perdültem, kettős vágással lezárva a mozgulatot. Bal késem is talált, a lény karját metszette végig, de nem ejtettem halálos sebet. A véres, dühödt szörny rám sziszegett, furcsán emberi szemével kihívón vizslatott. Kristálytisza szembogara borostyánsárgán csillogott, fehérje ragyogó világos volt. Az a félreérthetetlen érzésem

támadt, hogy értelmes lényként gondol rám, nem csak élő hústömegként, és mégis el akar pusztítani. A felismerés elkábított, de azért nem annyira, hogy ne tudjak félrelendülni a következő ütése elől.

Kósza takarékos mozdulattal torkon szúrta egyet, de még így is túl sok maradt talpon. Fakó ölt legközelebb, mellkastól ágyékig végigvágta és kibelezte a szörnyet. A belek véres halomban fordultak ki belőle, bemocskolva a füvet. Egy másik fájdalmasan felvonyított, borzasztó üvöltésével bizonyítva, hogy a korcsok igenis éreznek fájdalmat és veszteséget, majd megdöbbenő dühvel tombolva rontott Fakóra. Ezek teljesen máshogy viselkedtek, mint azok az értelem nélküli példányok, amelyekkel a föld alatt találkoztam.

Átcsúsztam a felém suhintó karmok alatt, és mindkét pengémet a teremtmény alhasába mélyesztettem, majd minden erőmmel oldalra rántottam a késeket. Azonnali halál. Összeesett, de a következő máris nekem támadt. Hárítottam a csapását, ám karmai végigszántották az alkaromat. Ez a korcs *erős* volt, a csontomig hatott az ütése. Valamiféle új harci stílust kellett kialakítanom, mert ezek már nem hullottak el olyan könnyen. Ez szó szerint küzdelem volt, nem pedig egyszerű mézszárlás, amit régebben vittem véghez a soraikban. Fakó felkiáltott, ahogy az egyik a vállába mélyesztette a karmait, és maga felé rántotta egy halálos harapásra. Legnagyobb meglepetésemre Tegan a vállához kapta a puskámat. Nem igazán bíztam abban, hogy jól céloz, de amikor eldőrdült a lövés, a Fakót szorongató szörny mellkasában lyuk robbant, mielőtt elzuhant volna. Odabiccentettem Tegannak köszönetképpen, majd egyre gyorsabb vágásokkal újra mozgásba lendültem.

Tegan még egyet lelőtt, amíg én a másodikat kivégeztem. Azonnal futottam segíteni Kószának, aki még mindig kettővel hadakozott. Az

egyiket gerincen szúrtam, amitől megbénult, Kósza pedig villámgyors vágásaival végzett vele. Segítettem neki legyűrni az utolsót, amíg Fakó is megölte ellenfelét.

Kilenc tetem hevert a földön, émelyítő vérszag és bűz kavargott a levegőben. Tegan egész testében remegve ölelte a puskát.

– Sikerült... Félttem, hogy Fakót találom el, de senki nem volt elég közel, hogy segíthessen neki.

– Köszönöm – motyogta a fiú.

– Megváltoztak – jegyezte meg Tegan a hullákat bámulva. – Nem csak testileg, hanem a szokásaikban is. Észrevettétek, hogy nem rongyokat hordanak? Ezek a mutánsok ruhákat *készítettek* maguknak.

Jól látta. Silány minőségű, nyúzott bőrből álló páncélszerűséget viseltek. De ez a furcsaság sem változtatott a feladatunkon.

– Indulnunk kell – szóltam. – Csomagoljatok. A puskalövés nyílt terepen messzire elhallatszik, úgyhogy remélem, eleget pihentetek. Szükség lesz rá. A sebeinkkel is később foglalkozunk majd.

Perceken belül feltekertük és csomagunkra erősítettük a pokrócainkat. Kiosztottam az útra egy kis rágcsalnivaló kenyeret, aztán megnéztem a térképen az útvonalunkat. Kósza segített betájélni az irányt, aztán futva megindultunk. Nem tudhattam, mennyi időbe kerül, hogy további korcsok is ránk találjanak a lövéseket követve. Nem kétkedtem abban, hogy a legtöbb vadászó csapat ellen jó eséllyel meg tudnánk állni, de minden összecsapás legyengített bennünket, és időt veszítettünk vele. Fakó és én is megsérültünk, ha új sebeket szereznénk ezek mellé, még lassabban érnénk Soldier-tóba.

Megváltásnak pedig már nincs sok ideje.

Úgy rohantam, hogy talpammal kis porfelhőket vertem fel minden lépésnél.

– Bele kell húznunk, hogy még ma elérjünk Soldier-tóba.

– Meg tudom csinálni, ha erre vagy kíváncsi – mondta Tegan. – Nincs baj a lábammal.

Valóban ez érdekelt, és hálás voltam, hogy nem sértődött meg. Tisztában kellett lennünk a korlátainkkal.

– Rendben. Egyébként meglepően jól bánsz a puskámmal. Tartsd is meg!

Elvörösödött, vagy az egyre forróbb napsütésben való futástól, vagy az örömtől. Annyira világos volt, hogy a szemem belefájdult. Arra gondoltam, hogy ugyan valaha is megszokom-e majd.

Az alkarsebem égett, de ez nem lassított le. Fakó nem köszönné meg, ha megkérdőjelezném az erejét, úgyhogy nem érdeklődtem a vállán terjedő véres foltról. Amúgy is jól mozgott, tartotta a lépést, szóval nem lehettek túl komoly fájdalmai. Majd megnézem később – már ha engedi, persze.

Hosszú, komor nap volt. Csak vizet inni meg egy kis sajtot enni álltunk meg a legszükségesebbeken kívül. Alkonyatkor Tegan már sápadt volt a kimerültségtől és a fájdalomtól, amit soha nem vallott volna be, de nem kérte, hogy lassítsunk. Hosszúpuska jegyzetei szerint ez egy húzós út, kocsival több, mint két nap. De neki az öszvérekre is gondolnia kellett, hagynia kellett őket pihenni, ráadásul még árut is szállított, míg mi olyan gyorsan haladtunk, amilyen gyorsan lehetséges.

A hold magasan járt, amikor megpillantottam célunkat a síkságon. Nem tudom, mire számítottam, de erre biztosan nem. Amennyire láttam, ez a hely kicsit se hasonlított Megváltásra. Félelem kúszott végig a gerincem mentén. Lihegve megálltam, mire a kimerültség fullasztó hullámként söpört végig rajtam, tagjaim elgyengültek.

– Úgy néz ki, mint Gotham romjai – vélte Kósza.

– Igen, csak ez nem annyira lepusztult – bólintottam.

A régi világ egy települése volt, de a szívét körbevették fémkerítésekkel, védőgátakkal és árkokkal. Fényeket is láttam, olyanokat, mint amik odalent égtek. Furcsák voltak, helyhez kötöttek. Nem tűzzel égtek, inkább olyan ősi varázslattal, amelyről Edmund mesélt.

– Láttatok valaha ilyet? – kérdeztem.

Kósza és Fakó is megrázta a fejét, míg Tegan érdeklődő arccal figyelte a fényforrásokat.

– Kislánykorom óta nem. Az egyetemen voltak ilyenjeink az üvegházban. A napra kellett tenni őket, abból gyűjtötték össze a fényt, amit aztán kibocsátottak. Ezek ugyanolyannak tűnnek, csak nagyobbak.

– Nem tudtam, hogy ilyen régi dolgok még működnek – ismerte be Kósza. – Összeszedtünk mindenféle tárgyat, de nem jöttünk rá, hogyan használhatjuk őket. A konzerveket kivéve.

– Mert vademberek vagytok – morogta Tegan.

– Azok voltunk – ismerte be csendesen a fiú.

– Mennyi az idő? – kérdeztem Fakót, aki az órájára nézve válaszolt.

– Mindjárt éjfél.

Sóhajtottam.

– Nincs más lehetőségünk. Nem ez a legjobb idő, hogy segítséget kérjünk, de a várakozás sem segít. Gyerünk.

Bár a védelmi vonal elhagyatottnak tűnt, nem bíztam a látásomban. Minden érzésem azt súgta nekem, hogy figyelnek minket. Így jól látható útvonalon indultam el a mezőn keresztül. Vártam, hogy megszólaljon a riadó, vagy valaki rám szóljon, hogy álljak meg és közöljem, mi járatan vagyok. Egyik sem történt meg, amíg rá nem léptem a fém rámpára, amely a gothamihoz hasonló, himlőhelyes utcára vezetett. Láttam, hogy Soldier-tó lakói próbálták befoltozni a kátyúkat földdel és sárral, de ez annyira gyatrán sikerült, hogy még éjjel is jól kivehetőek voltak.

– Mik vagytok – kiáltotta egy férfihang –, vándor vagy turista?

Egyikről se tudtam, hogy micsoda. Teganra pillantottam. Vállat vont, láthatóan ő sem volt tisztában velem.

– Hírvivők vagyunk – feleltem. – Megváltásból.

– Miért nem Hosszúpuskát küldték? – érdeklődött a férfi.

Egy picit megnyugodtam. Ha jól vettem ki, a hangja barátságosabban csengett, olyan bajtársiasságot véltem kihallani belőle, amit történetmeséléssel töltött esték szülnek.

– Sajnálom. Hosszúpuska elesett a legutóbbi csatában.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha bejöttök. – Valami kattant, és egy elmozduló árnyék feltárta azt a csapdát, ami összezúzott volna minket, ha még egy lépést teszünk a rámpán. – Most már átkelhetek. Siesetek!

Nem akartam kellemetlenséget okozni, úgyhogy futni kezdtem, a többiekkel a nyomomban. Mögöttünk a nehéz súly visszaemelkedett a helyére, összhangban az emelővel küszködő férfiak nyögésével. Hatan léptek ki a fényre, azzal az emberrel együtt, akiről ösztönösen tudtam, hogy ő hívott be minket Soldier-tóba. Mind viharvert, több helyen foltozott, zöld ruhát viseltek, de harcosnak látszottak: egyenes gerinccel, hátravetett vállakkal álltak, álluk balhéra készen felszelve. Mind közel jártak Edmundhoz korbán, arcukon ezüstös borosta. Övükön fegyvert viseltek, a puskához hasonló, de annál kisebbet, valamint hosszú markolatú tórt a combjukra csatolva.

– Azt mondtátok, híreket hoztok Megváltásból, és hogy Hosszúpuska nem tudott eljönni. Baj van?

– Nem is kicsi – feleltem őszintén. – Nem akarok tiszteletlennek tűnni, de te vagy... az előjáró?

Ennek nevezték Megváltásban a vezetőt, odalent pedig Mészfalat emlegettük így.

– Ez elég furcsa szó rá... és ami azt illeti, nem, nem vagyok. De nem kényszerítlek, hogy kétszer mondjátok el a történeteket. Davies, te vagy az őrség parancsnoka, amíg elvagyok. Elviszem a vendégeinket az ezredeshez.

A férfiak egyike bólintott, vezetőnk pedig átkalauzolt a nyomorultul festő városrészben. A régi világból maradt építmény volt, amit újra és újra befoltoztak, hogy élhető legyen. Már elfelejtkeztünk róla, hogy így is lehet építkezni. A házak mérete és formája kísértetiesen egységesnek tűnt, tökéletes pontossággal pakolták őket egymás mellé.

– Félelmetes – jegyezte meg mellettem Fakó.

– Inkább tűnik játékvárosnak, mint igazinak – értettem egyet.

– Erre. A nevem Morgan. Ha fel kell ébresztenünk az ezredet, nem garantálom, hogy jó hangulatban fogadja majd a mondanivalókat. – A hangjában volt valami furcsa, mintha szórakoztatná valami. Csak nem tudtam eldönteni, mi.

Amúgy se gondoltam, hogy örülnek majd, szóval ez igazán nem számított, de a vezető reakciója fogja meghatározni, sikerrel járunk-e. Morgan egy hosszú tornáccal rendelkező, óriási épülethez vezetett minket, aminek a tetejére egy csomó lámpát szereltek. Ettől olyanok láttam, mint valami parancsnokságot. Bent még inkább megerősödött ez az érzésem, a jelentésekkel telerakott asztalok és székek sorának látványától – egyes papírosok megsárgultak a korról, másokról lerítt, hogy újak. Tudtam, hogy a friss papírlapok Megváltásból valók, mert rajtuk volt a város emblémája, a háromszor bekarikázott fa. Azaz Soldier-tó Megváltásra szorul olyan dolgokban is, mint az irodaszerek, ami Oaks mama szerint csak egy fellengzős szó a papírra.

Gyertyákkal világították be a termet, viaszuk edényekbe csurgott. Voltak olyan lámpák is, amelyeneket én még nem láttam: kellemetlen szagot árasztottak égés közben, és a láng úgy csapdosott üvegfaluk

mögött, mint csapdába esett pillangó. A székeken néhány fáradt, aggodalmas arcú ember üldögélt. Kíváncsi voltam, melyikük lehet az ezredes, meg arra is, hogy *micsoda* egy ezredes. Nyilván egy cím lehet, olyasmi, mint Bigwaternek az előljáró, aki a valóságban nem járt mások előtt, nem úgy, mint a föld alatt, ahol Mészfal, lévén a legöregebb, mindenki előtt ott járkált. Talán olyan szerepe van, mint a Szavak Őrének, akinek fontos ügyekben kérték ki a véleményét. De a találgatásaim mind helytelennek bizonyultak. Amikor az ezredes felénk fordult, abból, ahogy Morgan viselkedett, egyből tudtam, hogy őt keressük. Elmosolyodtam, egyszerűen bosszúsan és örömmel.

Hagytam, hogy Megváltás átrajzolja, hogyan látom a világot. Ez eszembe se jutott.

Pedig kellett volna. Odalent Réz és Selyem hatalmi pozíciója is magától értetődőnek látszott. Ez a nő fiatalabb volt Oaks mamánál, de nem annyira zsenge korú, mint Rex felesége, Ruth. Fogalmam sem volt, hány éves lehet pontosan, de az őt körülvevő férfiakhoz képest ifjúnak látszott. Sötét haját bonyolult kontyban hordta, ruházata a késői óra ellenére is friss. Fekete szeme körül halovány árnyék árulkodott arról, hogy keveset aludt mostanában. Szigorú arcvonásai értelmeknek mutatták, de tudtam, hogy valóban az-e, majd a beszélgetésből fog kiderülni.

– Jelentést, Morgan! – A hanghordozása pattogós volt, de nem udvariatlan. Megváltásban megtanultam felismerni az árnyalatokat. Szeme melege meghazudtolta szavai hivatalosságát. – Melyek a térség friss hírei?

Úgy gondoltam, azokat a területeket érti ez alatt, amiket Hosszúpuska térképei ábrázolnak. Ellenálltam a kísértésnek, hogy megnézzem, szerepel-e ez a szó a papíron. Ehelyett a jelentést tevő Morgant figyeltem.

– Megváltásból jönnek. Hírt hoztak. Úgy gondoltam, a legjobb lesz, ha azonnal ön elé vezetem őket, Park ezredes asszony.

– Gondolom, rossz hírek... Beszéljete! – szölt az ezredes.

Fölösleges lett volna a csürés-csavarás, le kellett írni a helyzetet.

– Megváltás ostrom alatt áll... és Hosszúpuska elesett az első össze-csapásban. Sajnálom, hogy ilyen hírral kellett jönnöm, ha annyira kedvelte őt, mint én. – Torkom összeszorult, ahogy újra átéreztem, hogy soha többé nem hallom reszelős hangját, és nem látom a mosolygó szeme körüli ráncokat. – A várost körülvették a kor... úgy értem, a mutánsok. Tűzzel felszerelve. Nincs elég emberünk a harchoz. Így Bigwater elöljáró elküldött minket, hogy kérjünk erősítést. A legközelebbi település pedig ez.

A hatalommal rendelkező emberekkel való tapasztalataimból kiindulva azt hittem, Park ezredes egyszerűen lehülyéz és felszólít, hogy igyam meg a bögre tejemet, mielőtt aludni mennék. De megint tévedtem. Semmi, amit eddig átéltem, nem készített fel a reakciójára. Ökölbe szorított kézzel lecsapott az asztalra, felborítva egy ceruzákat tartalmazó poharat. Papírok hullottak a földre.

– Megmondtam előre! – csattant rá a férfiakra, akik arcára kiült a rettenet.